

tilvejebringe en væsentlig Del af Pengene til Dækning af de Udgifter, som vore sociale Forslags Gennemførelse vil kræve. Desuden mener jeg, det ærede Medlem maa vide, at Finansministeren slyser med Planer om en anden Ordning af vore Skatteforhold end den nugældende, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil komme i den Situation, at han med Rette skal kunne bebrejde den socialdemokratiske Regering, at den handler letsindigt med Hensyn til de økonomiske Forhold. Vi vil bestræbe os for, saa vidt det er muligt — og vi venter dertil Venstres Bistand som alle andre, der vil medvirke dertil —, at faa Balance i vor Statshusholdning. I dette Forhold har vi fremdeles den Opfattelse, at Balance er en Nødvendighed.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde nogle Bemærkninger om Folkeforsikringsprincippet, som i høj Grad interesserede mig. Det ærede Medlem sagde, at en Indførelse af Folkeforsikring skulde være af den Beskaffenhed, at naar man havde givet de gamle, hvad de nødtørfigt skulde bruge til Livets Ophold, saa kunde man gaa til en Folkeforsikring for at give et Tillæg. Men det er noget helt andet end det, der er fremført af nogle af det ærede Medlems Partifæller i Gaar. Det ærede Medlem sagde: Aldersrente skal gives saaledes, at den er tilstrækkelig til det strengt fornødne, og hvad derudover skal gives, maa Folk selv bidrage til ved en særlig Forsikring. Hvis dette er Venstres Standpunkt — jeg maa i alt Fald gaa ud fra som aldeles givet, at det er det ærede Medlem Hr. Kraghs Standpunkt —, saa er der en Mulighed for, at man kan tales ved om Sagen, thi det er ikke et Standpunkt, som Socialdemokratiet nogen Sinde har afvist at forhandle om. Men den omtalte Kommission er nedsat med det for Øje delvis at skulle gøre Aldersrenten overflødig, og det er noget helt andet.

Det ærede Medlem supplerede sine Bemærkninger fra i Gaar angaaende min Stilling til den nedsatte Kommission. Jeg vil sige, som jeg sagde i Gaar, at jeg følger denne Kommissions Arbejde med den Opmærksomhed, som Arbejdet fortjener, og jeg vil være overordentlig interesseret den Dag, Kommissionens Arbejde kommer til at foreligge for mig. Men det foreligger ikke nu, og da jeg ikke har nedsat denne Kommission og egentlig heller ikke har ønsket, at den skulde nedsættes, og da den er nedsat, efter at Arbejdsgiver- og Mesterforeningen har fremsat et Krav, som jeg paa ingen Maade kunde billige, og jeg ikke

kan frigøre mig for Tanken om, at Kommissionens Nedsættelse maaske staar i nogen, om end svag, Forbindelse med dette Krav — saa vil jeg lade denne Kommission arbejde i fuld Frihed. Naar Kommissionens Forslag saa kommer til at foreligge, vil jeg tage Standpunkt til dem og bedømme dem efter deres reelle Indhold og reelle Værdi. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde jo meget rigtigt, at man efter at have haft den vederlagsfri Understøttelse i 30 Aar ikke pludselig kan forandre dette og gaa over til noget nyt, der skal en lang, lang Periode til, inden man kan komme ind under helt nye Regler. De Forsøg, der hidtil er gjort paa at afløse Aldersforsørgelsen eller overflødig gøre Aldersrenten ved en Forsikring, har jo været frugtesløse, navnlig er man vejet tilbage fra at forlade det gamle og gaa over til noget nyt af Hensyn til Bekosteligheden derved.

Dette synes nu ikke i Øjeblikket at anfægte det ærede Medlem Hr. Vesterager; om han har faaet sig et helt nyt Standpunkt eller maaske har to Standpunkter, skal jeg lade være usagt, men det ærede Medlem, der nu saa voldsomt som ingen anden kræver Folkeforsikringen gennemført og kræver, at Sagen skal hvile, indtil den nedsatte Kommission har talt, havde jo en helt anden Opfattelse under Sagens Behandling i 1922. Det ærede Medlem Hr. Elgaard var saa venlig at citere nogle af de Visdomsord, som det ærede Medlem Hr. Vesterager lod Tinget blive til Del i 1922. Disse Ord er af den Beskaffenhed, at det ærede Medlem Hr. Vesterager, for at han ikke skal glemme dem, skal høre dem oplæst en Gang til.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager, der nu med saa stor Voldsomhed vender sig mod mig, fordi jeg ikke har ladet mit Lovforslag hvile, indtil Forsikringskommissionen var naaet til et Resultat, havde sit klare Standpunkt i 1922, og det gik ud paa, at det med Forsikringen var noget, man ikke skulde indlade sig paa, det vilde koste alt for mange Penge, vi skulde ikke have flere Embedsmænd. Det ærede Medlem sagde: „Hvis vi nu skulde til at gennemføre et nyt Princip“ — altsaa det Princip, som det ærede Medlem nu saa voldsomt angriber mig for ikke at ville gaa med til — „vilde det, efter hvad jeg befrygter, blive i høj Grad bekosteligt. Vi er nu her i Danmark ikke særlig egnede til at gennemføre den Slags Systemer billigt; skulde vi gennemføre et Forsikringsprincip, vilde det sikkert blive en ret dyr Administration, der vilde slides